

fanal, que pujava i baixava mogut sense esma al ritme de l'entusiasme delirant de tants i tants infants que amb veu esglaiada anaven repetint, amb tota l'ànima aquell «Visca els tres Reis de l'Orient...». El carrer s'animava i per tot arreu hi havia corredisses, l'enrenou creixia, els llums es multiplicaven, els Reis amoixaven els infants, ploïen dolços, s'oviraven les joguines que traspuaven per les caixes i alforges que seguien als bondadosos personatges, fins que anant d'un carrer a l'altre, els Reis fugien, desapareixien, passant a un altre poble, on altres infants també els esguardaven.

Haviem tornat a casa amb l'imaginació escalfada, l'esperit rebel·lat, l'ànima plena d'emoció; prou se'ns porta a la cambra per a dormir, però la mirada no s'apartava d'aquell balcó, on s'havia de verificar el prodigi, motiu de tota la nostra il·lusió.

¿Què hi trobaríem a l'endemà? ¿Què ens hi deixarien els Reis? ¡Quina nit aquella! Quins somnis més emotius, jo crec que tots els infants aquella nit somniaven desperts i dormien amb els ulls oberts, car encara que el cor dormi l'esperit vigila, i, a l'endemà quina alegria, quins salts, quina emoció, el somni esdevenia realitat, aquell cavall tan desitjat ja el tenia, aquella nina formosa ja la petonejava, aquell auto que havia demanat ja brunzia, fins i tot feia olor de betzina, erem feliços, per res del món hauríem canviat aquell moment. Més ara què?... Solament el record?

No, amics, no és tan sols el record el que em resta d'aquell jorn feliç, hi tenim també la nostra part encara, en la felicitat dels petits, debem fruit en llur alegria, el cor no envelleix mai, l'esperit sempre és jove i més a més és propi dels amics gosar amb els que gosem, fem-nos avui infants, somniem amb ells, oblidem els anys que han passat, evoquem els records d'infantesa, d'un jorn el més feliç, i encara que sigui per uns moments també fruïrem llur felicitat.